

Secret
PRINCESSES

El meu reconeixement especial a la Linda Chapman.
Per a l'Eva i la Rose Williams, les filles més
meravelloses que tothom desitjaria!

Primera edició: octubre del 2016

Títol original: *The Magic Necklace*

L'edició original en anglès va ser publicada el 2016 per Orchard Books

Maquetació: Emma Camacho

Edició: Núria Albesa / Olga Portella

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2016, Hot House Fiction Limited, pel text

© 2016, Orchard Books, per les il·lustracions

© 2016, Xavier Solsona, per la traducció

© 2016, la Galera, SAU Editorial, per aquesta edició en llengua catalana

Casa Catedral®

Josep Pla, 95. 08019 Barcelona

www.lagaleraeditorial.com

Imprès a Liberdúplex

Ctra. BV-2249, km 7,4

Pol. Ind. Torrenfonto

08791 Sant Llorenç d'Hortons

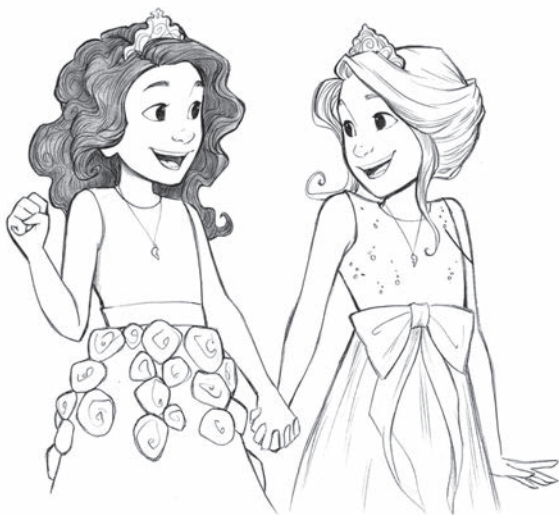
Dipòsit legal: B-14.390-2016

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-5892-2

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprògràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Secret PRINCESSES

El collaret màgic

ROSIE BANKS

Traducció de Xavier Solsona

laGalera

El Jurament de la Princesa Secreta

«Prometo tenir
bon comportament,
i amb la màgia
ajudar la gent,
concedint
els seus desitjos
perquè somriguin
i siguin feliços.»

ÍNDIX

Capítol 1: Novetats importants	7
Capítol 2: Millors amigues per sempre	20
Capítol 3: L'asolellada Califòrnia	35
Capítol 4: El Palau de l'Estrella dels Desitjos	49
Capítol 5: El Mirall Màgic	67
Capítol 6: El desig de l'Olívia	85
Capítol 7: Demana un desig	101
Capítol 8: Atrapades!	119
Capítol 9: Que comenci la festa!	136

CAPÍTOL 1

Novetats importants

«Arriba fins al cel i no miris avall. La vida és una dansa, somriu sense arrufar el nas!». La Valentina Valera cantava la lletra de la seva cançó pop preferida mentre ella i la seva millor amiga, la Diana Sales, ballaven per l'habitació. Quan va sonar la tornada final, es van deixar anar de les mans. Sota la mirada de la Diana, la Valentina va donar un cop de peu a l'aire i va remenar els malucs com l'Alice De Silver, l'estrella del pop que cantava aquella cançó. Tot seguit va intentar fer una tombarella, però

a la petita habitació no hi havia prou espai, de manera que va acabar lliscant i obrint les cames completament, i just quan acabava la música va aixecar els braços ben amunt.

La Diana va aplaudir i es va deixar caure d'esquena al llit de la Valentina, i la seva cabellera rossa es va escampar per damunt de l'edredó rosa.

La Valentina va somriure.

—Que divertit! Tornem a posar la cançó.

—Uf, m'he quedat sense alè! —va dir esbufegant la Diana.

—Au, vinga! —D'un salt, la Valentina se li va asseure al costat i li va agafar les mans—. Va! Balla amb mi! Sisplaaau! —va dir obrint bé els seus ulls marrons.

La Diana va somriure i va deixar que l'aixequés.

—D'acord, però sempre que la coreografia no sigui gaire complicada.

—Genial! Si ho practiquem podríem ensenyar-ho a les nostres mares —va dir la Valentina. Les mares eren al pis de sota prenent un te, i també eren bones amigues.

—Ni parlar-ne! —va exclamar la Diana. A diferència de la Valentina, la Diana era tímida i odiava ser el centre d'atenció—. Jo no sé ballar tan bé com tu!

—Sí que en saps! —va insistir la Valentina—. Però si vols podem fer veure que estem davant del públic. Podríem ser les ballarines que acompanyen l’Alice De Silver!

A la Diana li va encantar la idea. Tenia una gran imaginació i gairebé li agradava tant inventar-se històries com llegir-les.

La Diana i la Valentina es coneixien des de ben petites. Quan tenien dos anys havien anat juntes a l’escola bressol del barri, i després també a l’escola. Si bé en moltes coses eren diferents, la Valentina i la Diana eren les millors amigues.

La Valentina va fer la vertical contra la paret, i les puntes dels seus rínxols castanys van tocar a terra.

La Diana va agafar el CD i va mirar la noia de la portada. L’Alice De Silver tenia una cabellera ondulada que li arribava fins a l’espatlla, d’un ros rogenic i amb uns reflexos vermells

molt bonics. A la foto de la portada portava una falldilla platejada ben curta, sabates de plataforma del mateix color i un top vermell. L'àlbum es titulava *Princesa del Pop*.

—Em costa creure que coneguem una autèntica estrella del pop —va dir la Diana com si somiés desperta.

La Valentina va deixar caure les cames a terra i es va aixecar.

—Ja ho sé —va coincidir—. És increïble pensar que l'Alícia ens va fer de cangur, oi?

—La trobo molt a faltar.

—Jo també —va dir la Valentina.

Els pares de l'Alícia vivien a la casa del cos-

El collaret màgic

tat de la Valentina. L'Alícia aleshores tenia divuit anys i li encantava cantar. Un any abans, quan encara era simplement l'Alice De Silver, havia guanyat un concurs de la televisió que busca talents i s'havia convertit en una estrella del pop. La seva primera cançó, *L'amistat és*

per sempre, s'havia convertit en un gran èxit a tot el món. Ara vivia a Londres i les nenes no la veien gaire, encara que alguna vegada els havia enviat entrades per als seus concerts. Per a elles sempre havia sigut com una germana gran, la germana gran més genial del món!

—Potser si assagem una bona coreografia la podríem gravar en vídeo i enviar-l'hi —va dir la Valentina—. Estic segura que li agradaria veure-la.

La Diana va fer una ganyota.

—Tinc una idea encara millor i tot —va dir—. Tu balles i jo et gravo!

Encara no havien entrenat els primers passos que la mare de la Valentina va entrar a l'habitació. Duia una safata amb un platet ple de galetes i dos suc de poma.

—Hola, noies. He pensat que potser us vindria de gust beure alguna cosa amb les galetes que ha fet la Diana. Són delicioses, Diana.

—Gràcies —va dir amb timidesa la nena, que gaudia fent coses per als seus amics i familiars.

—Nyam —va fer la Valentina en tastar-la—. Que bones!

La seva mare va somriure.

—Em penso, però, que se us acaba el temps. La Diana i la seva mare han de tornar aviat a casa.

—Oh, no —va dir la Valentina, que va clavar una mirada de súplica a la seva mare—. No es pot quedar a dormir aquí, la Diana?

—Aquesta nit no, tresor —va dir la seva mare—. El pare tornarà aviat. Us hem d'explicar algunes novetats, a tu i els teus germans.

—Quines novetats? —va preguntar la Valentina, intrigada.

La mare va somriure, i a les galtes se li van

marcar uns clotets, igual que li passava a la Valentina.

—És una sorpresa.

Mentre la mare sortia de l'habitació, la Valentina va mirar desconcertada la seva amiga.

—Què deu ser?

—Potser volen adoptar un animal —va dir la Diana. Ella i la seva germana petita tenien un gat, dos conillets d'Índies i un munt de peixos, però el que de debò volia tenir era un gos. Per a ella, aquella seria la millor sorpresa.

La Valentina va fer que no amb el cap.

—Ho dubto. Els meus germans són al·lèrgics als animals.

—Ah, ja ho sé! —va dir la Diana, sospirant. Va agafar una galeta i va somriure—. Potser l'Àlicia us ha enviat entrades per al seu pròxim concert.

—Això seria una passada —va dir la Valentina, que va afegir amb un somriure—: però no

tant com si jo mateixa pogués pujar a l'escenari!

—Diana! És hora de marxar! —va cridar al cap d'un moment la mare de la Diana per l'escala.

Totes dues van baixar al pis de sota. La Valentina es va acomiadar de la Diana amb una abraçada i se'n va anar directa a la cuina.

—I bé, quina era la novetat, mare?

—T'ho diré després quan hi siguem tots. Em pots ajudar a parar taula per sopar? El pare portarà una pizza.

—Visca! —La pizza era el menjar favorit de la Valentina, que va començar a treure els plats—. Té a veure amb les vacances?

—No et diré res —va contestar la mare, amb els ulls brillants—. Però és una cosa engrescadora.

—Està relacionada amb l'entrevista de feina que vas fer l'altre dia? —va voler endevinar la Valentina.

—Podria ser, però hauràs de tenir una mica de paciència —va dir la seva mare.

La Valentina va sospirar. Odiava haver de tenir paciència, però no li quedava més remei, perquè la seva mare es va negar a dir res més.

Finalment va arribar el seu pare amb dues enormes capses de pizza. La Valentina va anar a buscar els seus germans, els bessons de sis anys Lleó i Hug, que com sempre jugaven a l'ordinador.

—Hem d'acabar la partida —va dir en Lleó. Els germans de la Valentina s'assemblaven molt a ella, amb els cabells arrissats i la pell morena. En Lleó duia els cabells llargs i l'Hug curts, i de vegades aquella era l'única manera com la Valentina podia diferenciar l'un de l'altre!

—Sí, estem a punt de passar al nivell següent—va dir l'Hug.

—D'acord, però avui hi ha pizza —va dir la

Valentina—. I si no veniu aviat me la menjaré tota jo!

—Pizza! —Els dos nens van llançar els comandaments del videojoc i van empaitar la Valentina cap a la cuina.

—Vinga, a menjar! —va dir el pare quan tothom ja era a taula.

La Valentina va agafar un tall de pizza de pepperoni, amb el formatge que s'esfilagarsava, tal com li agradava a ella.

—Va, mare —va dir amb impaciència—. Quines eren les novetats?

La seva mare va respirar fondo i va somriure.

—Bé, us he de dir una cosa que em fa molta il·lusió. M'han ofert una nova feina, i sabeu què? —Va fer una pausa, amb un somriure d'orella a orella—. No és aquí a Anglaterra, sinó a Califòrnia. D'aquí a sis setmanes marxem als Estats Units!

